

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022

Κυριακή Β΄ Λουκά (Λουκ. στ΄ 31-36)
2 Οκτωβρίου 2022

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή ο Κύριος όμιλει για την έντολή της αγάπης, προτρέποντάς μας να συμπεριφερόμαστε στους συναθρώπους μας όπως άκριβώς έπιθυμούμε να συμπεριφέρονται κι αυτοί σε μάς. Είναι προϋπόθεση, μάς λέει, αν θέλουμε οί άνθρωποι να μάς αγαπούν, να μάς σέβονται και να μάς συγχωρούν, τότε κι έμεϊς πρώτοι να συμπεριφερόμαστε έτσι.

Αν αγαπάτε, διευκρινίζει, αυτούς που σάς αγαπούν, όπως κάνουν οί άμαρτωλοί, και κάνετε καλό μόνο σε εκείνους που σάς φέρονται καλά, τότε μέσα σας δεν υπάρχει ή χάρις του Θεού. Αν δανείτε σ' εκείνους από τους οποίους περιμένετε να έχετε άπολαβές, όπως κάνουν οί άμαρτωλοί, τότε ή αγάπη γίνεται δοσοληψία και ή φιλανθρωπία ιδιοτέλεια. Γι' αυτό, πάλι μάς προτρέπει, να αγαπάτε τους έχθρούς σας και να πράττετε το αγαθό και να δανείτε χωρίς να περιμένετε ανταπόδοση, και τότε ο μισθός σας θα είναι πολυς και θα είσθε γνήσια παιδιά του Θεού, αφού ο ίδιος ευεργετεί άκόμα και τους άχάριστους και πονηρούς ανθρώπους.

Με τους λόγους αυτούς ο Κύριος αναλύει πρακτικά τι σημαίνει ή αγάπη προς τον πλησίον, και την διαστέλλει από κάθε ένέργεια που άποβλέπει στο συμφέρον μας. Η αγάπη δεν είναι για τον Χριστό μία κίνηση που έξαρτάται από τη συμπεριφορά των άλλων γύρω μας, αλλά άντλει την καταγωγή της και τη δύναμή της από τον ίδιο το Θεό. Γι' αυτό και ή νέα έντολή, ή μοναδική έντολή της Καινής Διαθήκης, είναι το «Αγαπάτε άλλήλους», καθώς σ' αυτή στηρίζονται και ο Νόμος και οί Προφήτες, και κάθε έκφραση της εν Χριστώ ζωής. Γι' αυτό και ο Κύριος δίνει σαφή έντολή θέλοντας να διεγείρει την ψυχή μας προς την πραγμάτωση της άληθινής κοινωνίας με τον πλησίον, μάς λέει πως σημάδι ότι είμαστε γνήσιοι μαθητές του είναι όχι ή θαυματουργία αλλά ή αγάπη. Δεν ζήτησε ο Χριστός από τους Αποστόλους να κάνουν σημεϊα και θαύματα, παρόλο που ο ίδιος τους έδωσε αυτή την δωρεά και χάρη, αλλά ταυτίζει την αγάπη προς τον πλησίον με την αγάπη προς τον ίδιο τον Θεό. Επειάσα, μάς λέει, και μου δώσατε να φάω. Και τοϋτο, επειδή συνδέεται ή αγάπη προς τον πλησίον και ή αγάπη προς τον Θεό.

Δεν είναι σπάνιο φαινόμενο, μέσα στην ανθρώπινη άτέλεια και άδυναμία μας, και έχοντας ανάγκη να είσπράξουμε την αγάπη των συναθρώπων μας, να άντιλαμβανόμαστε την αγά-

πη ως μιὰ κίνηση συναισθηματική, πὸν περιορίζεται σὲ στενὸ κύκλο ἀνθρώπων γύρω μας, καὶ συχνὰ μεταβάλλεται ἀνάλογα μὲ τὴ συμπεριφορά τους. Ὅμως γιὰ τὸν Χριστὸ ἡ ἀγάπη εἶναι κοινωνία προσώπων καί, ἐπειδὴ ὡς κοινωνία προσώπων καὶ ὡς σχέση ἐνότητας μὲ τὸν συνάνθρωπο καὶ μὲ τὸν Θεὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει μὲ ὄρους ἰδιοτελεῖς, τὸ χαρακτηριστικό της γνώρισμα δὲν εἶναι ἡ ἀντιπροσφορά ἀλλὰ ἡ προσφορά δίχως ἀνταλλάγματα. Πιὸ ἀπλᾶ, ἂν περιμένουμε ὅλοι μας πρῶτα οἱ ἄλλοι νὰ μᾶς φερθοῦν μὲ ἀγάπη, ὥστε κι ἐμεῖς νὰ πράξουμε ἀνάλογα, τότε μοιραῖα οἱ ἄνθρωποι ἀποξενωνόμαστε μεταξύ μας, κλεινόμαστε στὴ φυλακὴ τοῦ ἐγὼ μας καὶ ζοῦμε ἀπὸ τώρα τὴν ἀπομόνωση, πὸν εἶναι ἡ Κόλαση.

Ἡ κοινωνία σήμερα χαρακτηρίζεται, ὅσο ποτέ, ἀπρόσωπη, οἱ ἄνθρωποι ὡς μονάδες, ζοῦμε ἀπομονωμένοι, σκυθρωποί, δίχως ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν πλησίον, δίχως πραγματικὴ ἀγάπη καὶ χαρὰ μέσα μας.

Ἐξοδο φυγῆς ἀπὸ τὴν κόλαση τῆς καθημερινότητας ἀποτελεῖ ἡ προτροπὴ τοῦ Χριστοῦ, σήμερα, νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν παθητικὴ ἐγωιστικὴ στάση στὴν ἐνεργητικὴ καὶ πραγματικὴ ἔκφραση τῆς ἀγάπης, πὸν προσφέρει καὶ προσφέρεται καὶ θυσιάζεται χωρὶς ὄρους, ὅπως ἔκανε ὁ Ἰδιος, φωτίζοντας τὴν προοπτικὴ τῆς ὄντως Ζωῆς καὶ τῆς ἀνάστασης πὸν χρειαζόμαστε. Ἀμήν.

[dkpdf-button]